

Վահան Տերյան

Որպես Լայերսի որդին

Որպես Լայերսի որդին, որպես
ՌԻԼիս մի, թողած և հող և տուն,
Անցա ծորվեր ու ցամաքներ ես
Ամեն տեղ օտար և անխնդում:

ՌԻ հոգնած քայլով ահա կրկին
Վերադարձնում եմ հայրենի հող,
Դեպի քարերըդ ազնիվ ու հին,
Եվ խրճիթներդ ահով նիրհող:

Նվագով անուշ քանի սիրեն
Կանչում էին ինձ և կախարդում,
Բայց սիրտըս մաքուր, որպես ցորեն,
Պահեց անունդ վշտում արթուն:

Յուրս հեռուներում, անլռելի
Կրկեսների մեջ սրտով մոլոր
Երագում էի քո սիրելի
Եվ մեղմ երգերը, որպես օրոր:

ՌԻ կարոտակեց ահա կրկին
Վերադարձնում եմ, որ առհավետ
ՌԻնկնդիր լինեմ քո հին երգին

Եվ լամ, լամ անուշ քո երգի հետ. . .